

barnets tarv og retssikkerhed, og endelig at vi anlægger et meget nøgternt blik for, at vi skal hindre, at voksnes eventuelt negative, modstridende og skjulte dagsordener kommer til at overskygge barnets tarv, og det hensyn er især vigtigt i forbindelse med klageadgang.

KL 18.25

Endelig må jeg indrømme, at det er vanskeligt for mig at gennemskue, hvor lovændring er nødvendig, og hvor socialministerens konsekvente opfølgning af allerede eksisterende lovgivning er det, som kræves. De rigtige intentioner, der er lagt i loven, der blev vedtaget af Folketinget den 26. maj 2000, skal følges op.

Som flere allerede har været inde på, er det indlysende rigtigt, at børn har brug for en stabil og en god voksenkontakt og har brug for, at der er en sammenhæng i deres opvækst. De spørgsmål og overvejelser arbejder vi meget gerne videre med forslagsstillerne om, og vi er således meget positive over for forslaget intentioner, men vi ønsker de enkelte forslags nærmere konsekvenser belyst, inden vi konkret tager stilling.

Jeg håber meget, at det vil være en fælles dagsorden, ikke kun for Folketingets partier, men også for minister og regering. Det er ethvert samfunds væsentligste prøve, hvordan det handler over for udsatte mennesker, især børn og unge.

Line Barfod (EL):

Enhedslisten kan støtte dette forslag. For os er det indlysende, som flere andre også har været inde på det, at barnets tarv altid må være det vigtigste udgangspunkt for den støtte, der ydes til barnet og dets familie. Det gælder både, når der er tale om en anbringelsesforebyggende indsats, og når man kommer helt derhen, at barnet bliver anbragt.

Vi synes, det er fire meget relevante punkter, SF har peget på, punkter, der alle kan bidrage til at styrke barnets og den unges naturlige krav på retsbeskyttelse, kontinuitet og medinddragelse.

Som mange har været inde på, er det et vigtigt område med hjælpeforanstaltninger for børn, unge og deres familier. Desværre er antallet af døgnanbringelser stigende. Døgnanbringelser kan være nødvendige, hvis det er indlysende, at alle muligheder for at forebygge og afhjælpe i lokalområdet er udtømt, og hvis anbringelse er den bedste løsning for barnet eller den unge.

Men det er vigtigt, at vi husker, at anbringelse er en meget indgribende foranstaltning, og der-

for er det vigtigt, at vi også har opmærksomheden rettet mod de forebyggende foranstaltninger, der skal være, og sikre, at vi gør, hvad vi kan for at undgå, at det bliver nødvendigt at anbringe børn, sådan som vi også var inde på under den tidligere debat.

Vi er nødt til at se på de langsigtede perspektiver omkring de sociale forhold. Og her er det nødvendigt at se på, om sundhedsplejen for småbørn, om de pædagogiske dagtilbud, de pædagogiske/psykologiske rådgivninger, skolerne, specialundervisningen osv. er tilstrækkelig fagligt og ressourcemæssigt funderet til, at de kan spille den nødvendige aktive forebyggende rolle.

Det er også nødvendigt at se på, om sagsbehandlerne i kommunerne er godt nok uddannet, og om der er nok af dem til, at de kan yde den fornødne rådgivning og vejledning. Det er vores klare opfattelse, at der er alt for få ressourcer til, at man virkelig kan løfte det forebyggende arbejde lokalt.

Jeg er ofte stødt ind i familier, hvor man kunne se, at hvis der blev gjort en forebyggende indsats, kunne man forhindre, at familien gik i stykker, men det har været fuldstændig umuligt at få kommunerne til at yde den forebyggende indsats. Ofte har det været umuligt blot at få hjælp til at klare en husleje og få rådgivning og hjælp til, at man kunne få en budgetkonto, så økonomien kunne fungere, og i stedet er familien så blevet sat ud af lejligheden med splittelse af familien til følge. Der er et stort behov for, at man går i gang på det forebyggende område.

Så længe det ikke fungerer, er det nødvendigt med anbringelser. Og så skal det også være den bedste løsning for det enkelte barn, den enkelte unge, man finder frem til.

Men der er noget af et kaos i dag. Kommunerne og amterne har lukket mange af de døgntilbud, der eksisterede tidligere. En del af lukningerne har sikkert været med god grund, men resultatet er, at der i dag er alt for få pladser, og at døgnpladsmarkedet er blevet sælgers marked, nogle gange med en prisfastsættelse, der leder tankerne hen på den sorte børs.

Alt for tit må kommunerne anbringe, hvor der er en ledig plads, selv om det ikke er det rigtige tilbud til netop det barn eller den unge. Der er brug for, at vi får kigget på området med professionelle briller, at vi får set på, hvordan man sikrer, at der er nogle, der sørger for, at det enkelte barn og den enkelte unge kommer derhen, hvor det er bedst for det barn, for den unge.